

komme frem eller tilbage paa Grund af Mangel paa Tid. Regjeringen er ved det Regjeringsystem, den har fulgt, og ved de Regjeringsgrundsaetninger, den har søgt at etablere, Skyld i hele den uhyggelige Tilstand, hvori hele Landet befinder sig, og hvoraf dette jo kun er et enkelt Udslag. Sagen er den, at Regjeringens Holdning i denne Sag er jo ikke nogen Tilfaeldighed, den er en Konsekvens af dens Politik. Regjeringens Politik er nemlig af den Natur, at den først gennem nogle Aar nødvendig maa føre Regjeringen til det Punkt, hvor den enten maa gaa udenfor Grundloven eller bort fra Magten. Og hvorfor det? Fordi Regjeringen har søgt her gennem den Politik, den har villet hævde, at faa en ny Doktrin fast, en Doktrin, som er i absolut Strid med Forsatningen, en Doktrin, som gaar ud paa, at Regjeringen for lovlig at styre Landet kun behøver et Flertal i en af Rigsdagens Afdelinger. Det er en Doktrin, som ikke har Hjemmel i Grundloven og ikke Hjemmel noget Sted undtagen i Regjeringens egen Fantasi, det er en Doktrin, man laver for Tilfaeldet. Men en saadan Doktrin fører til saadanne Tilstande som dem, vi nu have, som tilbels have været til Stede igennem en Række Aar, men som blive akutte under de Forhold, vi nu have. Medens Grundloven hæveder, at Intet her i Landet kan ske hverken paa Administrationens eller paa den egentlige Lovgivnings Omraade, uden at man har en Lov som Grundlag — det er Grundlovens Karakter, idet den forlanger en Finants Lov, d. v. s. en Bevilling, vedtagen ved Lov og ikke blot ved en anden Form for Afstemningen — og medens Grundloven i Forbindelse dermed bestemte faar det fast, at for at en Lov kan bringes til Veie, maa Kongen og begge Rigsdagens Afdelinger være enige, søger Regjeringen at gjøre det Modsatte gjældende. Det er ikke nødvendigt, siger Regjeringen, at have begge Things Samtykke, der kan regjeres uden begge Things Samtykke. Dette er ikke blot i Strid med Grundlovens Bestemmelser, men det er ogsaa stridende mod almindelig konstitutionel Fornuft. Der findes ikke noget Land i Verden, hvor en saadan Paastand virkelig kan opstilles som konstitutionel: vi behøve ikke mere end det ene Things Samtykke for at gjøre, hvad vi ville. Den Doktrin, at naar Regjeringen ikke faar begge Things Nei, kan den gjøre, hvad den har Lyk til, og naar den ikke faar begge Things Ja, kan den undvære det ene Things, er saa absurd i konstitutionel Forstand, at jeg tror, den ikke noget Steds i Verden vilde være blevet opstillet, men det er denne ny

Doktrin, som Regjeringen vil opstille. Jeg siger med Villie denne ny Doktrin, thi det er ikke Noget af det, som Høire har kæmpet for, førend den nuværende Regjering kom til Magten. Tidligere blev der kæmpet fra d'Hr.s Side imod Parlamentarismen, for Thingsenes Ligeberettigelse, om Spørgsmaalet, hvorvidt Folkething eller Landsting skulde gjøre det første Skridt med Hensyn til Bevillinger og i det Hele paa Lovgivnings og Kontrollens Omraade, men en saadan Paastand har virkelig Høire her i Landet endnu ikke fremsat, at det skulde være unødvendigt at have begge Things Samtykke for at regjere Landet. Det er Noget, som den nuværende Regjering har stillet op, og som den ganske vist synes at faa sine gamle Meningsfæller til at gaa ind paa, men det er dog nyt. Noget saadant Nyt kan kun føre til en Konflikt, og her er nu Resultatet af den Politik, Regjeringen har ført os ind paa, og de, der ville, at dette Resultat skal undgaas, maa ogsaa ville Midlerne dertil. De maa tilbage igjen paa den gamle Opfattelse af Grundloven, det er altsaa det, vi forlange. Det er ikke fra vor Side nogen ny Doktrin, det er heller ikke i dette Dødblik en Fordring om, at Alle skulle godkjende den politiske Opfattelse, Oppositionen bestandig har gjort gjældende i sin fulde Skarphed, det er ikke det, vi fordrer. Nei, det, vi fordrer, er, at man i dette afgjørende Dødblik betænkter sig, og at man, inden man gaar derud, hvor Regjeringen synes at ville føre os, vil tage under Overveielse, om det dog ikke vilde være rigtigt at følge vort Raad og vende tilbage til den Opfattelse, som har været hævdet siden Grundlovens Givelse, og som har udtrykkelig Hjemmel i Grundloven: Til lovlige Tilstande og lovlig Udvikling hører Kongens og begge Things overensstemmende Villie. Det nytter ikke, at man gjør sig Illusioner — thi det gjør man, jeg veed meget godt, at der er dem, der mene: Lad os blot komme ud i disse ulovlige Tilstande. Det prædikes i Regjeringens eget Blad, og man hører det udtalt paa offentlige Møder og i de Blade, der støtte Regjeringen, at det var ikke saa galt at komme ud i Tilstande, hvor der ikke var lovlige Bevillinger, og hvor Regjeringen kunde gjøre, hvad den har Lyk til. Det vilde hurtigt faa Ende, der vilde komme en Rigsretsdom — Regjeringsbladet hylder jo den Anskuelse, at Rigsretten er forrumperet — og denne Rigsretsdom vilde frikjende Regjeringen. Andre sige: Selv om der ingen Rigsretsdom kommer, vil Oppositionen falde til Jøde, det varer kun nogen Tid, inden den ser, at det ikke gaar an